

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

manis Justitia eluxit. At conversæ *Mœurs*
 Gentes in professione Fidei non illico *Chret. c. 57.*
 pristinos mores exuebant. Plerique
 leves, mutabiles, pravis affectibus ca-
 pti permanebant, magisque impetu
 quam ratione movebantur. Obser-
 vaveris, candide Lector, quales Chri-
 stiani Clodoveus & filii ejus fuerint.
 Hi populi, Majorum suorum more, li-
 teras artesque contemnebant, vena-
 tui & bello indulgentes. Unde bre-
 vi etiam apud Romanos Barbaris sub-
 jectos ignorantiae vitium subrepserit.
 Nam mores Gentis sibi dominantis
 Subditi facile accipiunt, atque si de-
 sint laudes & præmia Musæ lan-
 guent.

§. II.

In Galliis videmus abjici cœpisse *Literarum*
literarum studia exeunte *Sæculo VI.* *studia ab-*
nempe centum ferme annis, ex quo
Franci advenerant. Hujus rei exem-
plum habemus manifestum in Grego-
rio Turonensi, de se ipso fatente, quod
Grammaticæ humanisque literis pa-
rum studuerit. Sed etiamsi non fa-
teretur, id ipsum tamen satis pateret.

Ff 3

Ve-

Verum etiam alia, quæ majoris momenti sunt, quam stili amoenitas, in ejus Scriptis desiderantur. Nam nec rerum selectus invenitur, nec ordo. Historia rerum Ecclesiasticarum narrationi sæcularium confuse miscetur; referuntur plerumque res nihili, cum adjunctis vulgaribus, & indignis, quæ in Historia seria locum habeant. Præterea Gregorius miraculis plus justo & promiscue fidem adhibet.

Hæc vero in illius ævi Scriptoribus potius educationis & disciplinæ, quam naturæ vitia fuisse censeo, ne dicere cogamur, per complura Sæcula vix unum alterumve natum fuisse hominem, cui ingenium bonum & simul sanum judicium natura dedisset. Sed optima quæque ingenia opinibus vulgaribus, quibus in pueritia imbuta fuere, facile inhærent, nisi via & ratione uti discant, & præstantes Magistros imitentur. Ergo scientiæ non equidem in totum cum Romano Imperio interierunt, eas enim Religio naufragio eripuit, sed his soli viri Ecclesiastici, atque rudi & imperfecta metho-

methodo vacarunt. De scientiis vero humanis hic mihi sermo est, quia si *Hist. l. XL.* spectemus Dogmata Religionis ^{§. 7.} Au- ^{tom. 9. Conc.} ctoritatem certam Scripturæ & Tra- ^{p. 681.} ditionis a Patribus acceptæ sequeban-
tur. Quod testatum facit Agatho Papa in Epistola Legatis suis ad Con-
cilium Sextum proficiscentibus com-
missa. *Non eos ideo mittimus*, inquit,
ut eorum scientiam jactemus. *Quis*
enim perfectam Scripturarum scientiam
requirat in hominibus in medio Natio-
nium barbararum versantibus, & ma-
nuum suarum labore vix tantum quoti-
die lucrantibus, quo famem depellant?
At simplici mente Fidem a Patribus no-
bis traditam tenemus.

In sequentibus Sæculis viri cete-
ris sapientiores, quales fuere Beda, Al-
cuinus, Hincmarus, Gerbertus, ævi
sui vitio, velut torrente, abripieban-
tur. Scientias omnes complecti cu-
pientes, ex omnibus aliquid, nullam
absolute capiebant. In primis Criti-
ca arte destituebantur, qua *Opera*
Genuina ab Apocryphis discernere
debuissent. Jam enim illa ætate per-

Ff 4

multa

multa Scripta circumferebantur, quibus clarissimorum Virorum nomina non solum ab Hæreticis, sed etiam a Catholicis, & quidem intentione non mala, falso præfixa visebantur. Suo

Hist. lib. XXX. §. 8. loco memoravimus, Vigilium Tapsersem fassum fuisse, quod S. Athanasii nomen, suo suppresso, mutuatus esset, ut Vandalorum Arianorum benevolentiam captaret. Itaque ubi desiderabantur Acta Martyris, in ipsius Feste legenda, concinnabantur vel verisimilia, vel, ut ad vulgi genium accommodarentur, prodigiis plena. Id enim ad nutriendam Fidelium pietatem plurimum conferre credebatur. Hujusmodi Lectiones maxime in Sæculo nono, quo Translationes Reliquiarum frequentissimæ erant, confitæ sunt.

Hist. I. LI. §. 14. Falsa quoque monumenta aliqui creabant, sive in supplementum veterum, quæ erant deperdita, sive omnino commentitia. Ad quam classem referenda est celebratissima Constantini Donatio, de cuius veritate Sæculo nono in Francia nemo dubi-

dubitabat. Inter hæc vero Scripta supposititia nullæ pernicioſiores exti-
tere, quam Decretales Epistolæ pri- *Hist. lib.*
morum quatuor Sæculorum Pontifi- *XLIV. §.*
22.
cibus adſcriptæ, quæ, novis principiis
de Judicio Episcoporum & auctorita-
te Papæ introduc̄tis, Disciplinæ Ec-
clesiaſticæ vulnus immedicable infli-
xerunt. Hincmarus Canonistarum
ſui ævi facile Princeps nunquam ta-
men vera a falsis diſtinguere valuit.
Non nesciebat has Epistolæ ſuperio-
ribus Sæculis fuisse ignotas, ipſo enim
docente diſcimus, quo tempore in lu-
cem prodire cœperint; ſed, Criticæ
expers, argumenta falſitatis ut ut ma-
nifesta non vidit. Quin & ipſe, ubi
has Decretales cauſæ ſuæ favere pu-
tabat, in ſubſidium adducebat.

Alius ignorantiae effectus eſt, quod
reddat homines nimium credulos, &
ad ſuperſtitionem pronos, quia eis
principia fidei certa & firma, & co-
gnitio perfecta, ad quid credendum
Religio obliget, defunt. Deus omni-
potens eſt, & Sancti apud Deum ma-
gna valent auctoritate. Sunt duæ

Ff 5 pro-

propositiones, quas nemo Catholico-
rum in dubium vocat. Ergo omni-
bus miraculis, quæ intercessione San-
ctorum tribuuntur, fidem habere te-
neor. Id nullatenus consequitur. Sed
ad examen cogenda sunt argumenta
eo accuratius, quo magis ea, quæ af-
firmantur, supra fidem esse videntur,

1. Cor. 15.15. & maximi momenti sunt. Quippe
Petr. Dam. afferere falsum miraculum, secundum
S. Dom. Lo- *S. Paulum*, peccatum est, quo falsum
vic. n. I. testimonium contra Deum dicimus;
 quod etiam sapienter *S. Petrus Da-*
miani observat. Itaque neutiquam
 nos pietas miracula leviter credere,
 sed potius rigido examini subjicere ju-
 bet. Pari modo res se habet, si de
 Revelationibus, de Apparitione Spi-
 rituum, de Operatione Dæmonum,
 sive id ministerio magorum, sive alia
 via fieri dicantur, quæstio fit. Nem-
 pe, quæcunque supernaturali virtu-
 te facta affirmantur, omnis vir pru-
 dens, & Religionis amans, caute &
 sobrie discutit.

His permotus paucissima de in-
 genti numero miraculorum retuli,
 quæ

quæ Scriptores in his obscuris Sæculis literis mandarunt. Quippe non tam vera, quam prodigiosa voluisse scribere mihi videbantur. Quin etiam vadem me dare nollem, nullum eorum lucelli amore impulsum scripsisse, si- ve ut patratorum miraculorum fama & sanitatis recuperandæ spes largas a Fidelibus oblationes eliceret, siue ut Bona Ecclesiarum rapientibus Divinæ vindictæ metus incuteretur. Illo enim tendunt pleræque narratio-nes, quæ in Collectione miraculorum de SS. Martino, Benedicto, aliisque viris celeberrimis in Fastis Ecclesia- sticis leguntur. Quasivero Sancti, qui ideo Sancti sunt, quia divitias ter- renas contemperunt, in Cœlum trans- lati avaritiæ cupiditate accenderen- tur, & auctoritate, qua apud Deum va- lent, ad pœnas ab illis exigendas ute- rentur, qui Ecclesiarum suarum æra- rium expilarent. (*)

§. III.

(*) Ad hunc locum Fleurii Adversarius in Re- flexionibus super III. Dissertationem dicit : *Quando invasores Bonorum Ecclesiasticorum pu- nitos*